

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

Udvalget afgiven Indstilling i sidste Rigsdagssamling i Landstinget fremsat et Forslag til Lov om elektriske Stærkstrømsanlæg, et Forslag, der skulde afløse den nu gældende Lov af 1907 med senere Ændringer af 1928. Som det fremgaar af Bemærkningerne til dette Lovforslag — jeg henviser til Rigsdagstidende 1933—34, Tillæg A. Sp. 3041 —, tilsigtede det forelagte Lovforslag i første Række at naa hen til et rationelt Samarbejde mellem Landets Elektricitetsværker gennem en Udvidelse af den allerede bestaaende Anmeldelsespligt for elektriske Anlæg og af Betingelserne for disses Godkendelse samt en Udvidelse af den nu bestaaende Elektricitetskommissions Virksomhedsomraade og en dermed nødvendiggjort Forøgelse af dennes Medlemsantal, og den udvidede Kommission skulde herefter benævnes Elektricitetsraad.

I Overensstemmelse med den af Landstingets Udvalg den 4. Maj i Aar afgivne Betænkning, som findes i Rigsdagstidenden 1933—34, Tillæg B. Sp. 1921, hvortil jeg ogsaa tillader mig at henvise, blev Lovforslaget vedtaget i Landstinget saaledes, at der i nogen Grad fandt Indskrænkninger Sted i de Beføjelser til paa dette Omraade til en vis Grad at indordne det lokale Selvstyre under almindelige Samfundshensyn, som der efter det oprindelige Lovforslag var tillagt Elektricitetsraadet, men som man fra Landstingets Side fandt mere vidtgaende end nødvendigt af Hensyn til Lovforslagets Formaal. Saaledes er bl. a. Elektricitetsraadets Beføjelser med Hensyn til Samarbejde mellem Værkerne kun blevet raadgivende, for saa vidt angaar alle Maskinanlæg, men ikke bestemmende, medens Raadet med Hensyn til Ledningsanlæggene kan gøre sin Godkendelse afhængig af, om der foruden Opfyldelse af de almindelige Sikkerhedsbestemmelser er taget de efter Raadets Skøn fornødne Hensyn til eventuelt Samarbejde med andre Værker i Henseende til Strømart, Driftspænding, Ledningernes Konstruktion og Beliggenhed o. s. v. Fremdeles er der sket visse Ændringer med Hensyn til Raadets Sammensætning, og dets Medlemsantal er af Landstinget vedtaget forøget fra 11 til 13.

Der blev, som før nævnt, opnaaet Enighed fra alle Sider i Landstinget om Lovforslaget med de af Landstingsudvalget foreslaaede Ændringer, og under Hensyn hertil har Regeringen ment at kunne tiltræde disse Ændringer. Lovforslaget fremsættes nu i den Form, hvorunder det vedtoges i Landstinget ved tredje Behandling

den 9. Maj. Jeg tillader mig at anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvilje.

Formanden: Jeg giver Ordet til Socialministeren, for at han kan fremsætte de for hans Vedkommende anmeldte Lovforslag.

Socialministeren (Steincke): Jeg skal tillade mig for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om mellemkommunal Refusion for visse Arbejdsløshedsudgifter*. I en stor Del af Landets Kommuner har Kommunalbestyrelserne i de senere Aar i betydeligt Omfang skaffet de arbejdsløse, der har været henvist til at søge Hjælp hos Kommunen, Beskæftigelse ved kommunale Arbejder i Stedet for Understøttelse. De ekstra Udgifter, som Kommunen paatog sig ad denne Vej, drejede sig før Socialreformens Vedtagelse ikke om store Beløb, idet de fleste Personer da havde Forsørgelsesret i Kommunen, som derfor maatte bære kun Forskellen mellem Understøttelsen og Arbejdslønnen, og da Arbejdslønnen, navnlig paa Landet, var forholdsvis lav, var Forskellen mellem Understøttelsen og Lønnen ofte ikke større, end at Kommunerne uden væsentlig Forøgelse af deres Udgifter til de i Kommunen forsørgelsesberettigede kunde yde Arbejde i Stedet for Understøttelse.

Ved Socialreformen er Begrebet „Forsørgelseskommunen“ jo bortfaldet, og der er indført den almindelige Ordning, at Opfølgingskommunen normalt skal bære en Trediedel af Udgifterne til Kommunehjælp eller Fattighjælp til dem, der bor i Kommunen, medens de øvrige to Trediedele fordeles efter Reglerne om mellemkommunal Refusion paa samtlige Landets Kommuner. De Ekstraudgifter, der efter Socialreformens Ikrafttræden for en Kommune vil være forbundet med at skaffe de arbejdsløse, der har opbrugt deres forsørgelsesmæssige Hjælp, Arbejde ved kommunale Arbejder i Stedet for Understøttelser, bliver derfor større end de Udgifter, der i Almindelighed var forbundet med den samme Opgave før Socialreformen, i hvert Fald for alle deres Vedkommende, som var forsørgelsesberettigede i Kommunen, og det var jo særlig dem, man tog sig af. Ekstraudgifterne for Kommunen bliver nu, bortset fra Materialeudgifter og lignende, Forskellen mellem en Trediedel af Understøttelsen og Arbejdslønnen. I og for sig udlignes jo dette gennem den mellemkommunale Refusionsregel, men det mærker den enkelte Kommune først langt senere, og da de Bestræbelser, der fra saa mange Kommuners